

o úmrtí zůstavitelově vubec dověděli, nýbrž vyrozuměním o úmrtí jest rozuměti usnesení neb opatření úřadu, pozůstalost projednávajícího, soudu pozůstalostního nebo notáře jako soudního komisaře, jímž se v pozůstalostním řízení zpravují dědici v této své vlastnosti o zůstavitelově úmrtí. Nelze proto přisvědčiti názoru rekursního soudu, že se dědicům dostalo vyrozumění o úmrtí dne 8. srpna 1922 tím, že vdova se tohoto dne dostavila k soudu poručenskému, který jest zároveň soudem pozůstalostním, by žádala o zploletění svých dětí, poněvadž tyto měly převzít obchod po zemřelém otcí. O zůstavitelově úmrtí byli dědici vyrozuměni teprve přípisem notáře jako soudního komisaře ze dne 22. srpna 1922, v němž tento sděluje, že jím jako soudním komisařem byla prohlášena poslední vůle zůstavitelova; teprve doručením tohoto dopisu zvěděli dědici, že notář, jemuž podle zákona přísluší provésti pozůstalostní řízení, je provádí. Dopis byl dědicům doručen dne 23. srpna 1922. Tento den spadá sice do soudních prázdnin, avšak soudní prázdniny nemají na projití 14denní lhůty druhého odstavce čl. IX. cit. zák. vlivu, poněvadž to není lhůta stanovená pro úkon stran v pozůstalostním řízení, na které se vztahuje ustanovení § 7 nesp. říz., nýbrž časové určení, v kterém právo, dědicům v druhém odstavci čl. IX. cit. zák. propůjčené, že smějí si pozůstalost projednati sami, musí býti vykonáno, jinak pomíjí, jehož zmeškání však na průběh zahájeného pozůstalostního řízení nemá vlivu. Počala tedy lhůta k oznámení dědiců ve smyslu druhého odstavce čl. IX. cit. zák. běžeti dne 23. srpna 1922 a končila 6. září 1922. Notáři bylo však teprv 8. září 1922, tedy již po projití 14denní lhůty, doručeno usnesení okresního soudu ze dne 22. srpna 1922, jímž bylo dědicům povoleno, by si pozůstalost projednali sami a z něhož notář teprve seznal, že dědicové učinili oznámení v druhém odstavci čl. IX. cit. zák. předepsané. Že dědici podali oznámení soudu již dne 11. srpna 1922, nerozhoduje; podle zákona jsou povinni učiniti oznámení notáři, jelikož jemu pozůstalost soudem již přikázána a jde tedy na jejich vrub, jestliže učinili oznámení své soudu a notář o tom, že oznámení učinili, nebyl včas zpraven.

Čís. 2056.

Honební zákon pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 zemského zákona na rok 1914.

Nestačí (§ 1 čís. 16 ex. ř.), by opis výroku rozhodčího byl doručen stranám poslem a by pouze prvopis byl podepsán všemi rozhodčími, nýbrž nutno doručiti stranám poštou nebo notářem opis podepsaný všemi rozhodčími.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, R II 405/22.)

Nález rozhodčího soudu, zřízeného dle honebního zákona pro Moravu, byl doručen povinnému poslem v opise, podepsaném pouze předsedou. Návrhu na povolení exekuce na základě nálezu toho soudu v Praze vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Má-li rozhodčí výrok tvořiti soudní titul exekuční, musí nejen všemi rozhodčími býti podepsán, nýbrž jeho vyhotovení (pakliže strany nepřijaly jej osobně před soudem rozhodčím) býti doručeno poštou nebo notářem (§§ 594—592 c. ř. s., § 1 čís. 16 ex. ř.). Tento způsob doručení

výroku rozhodčího je podstatnou částí řízení rozhodčího, předpokladem jeho vykonatelnosti. Jiný způsob doručení je neplatný. Teprv tím skončí se rozhodčí řízení. V tomto případě byl rozhodčí výrok sice podepsán všemi rozhodčími, byl však doručen povinnému jiným způsobem než shora uvedeným. Tento způsob doručení neodpovídá zákonu (§ 592 c. ř. s.). Bylo proto rekursu vyhověno. Nesouhlas mezi vyhotoveními rozhodčího výroku a prvopisem je pouze stilistického rázu; ve věci samé není rozporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle § 90 honebního zákona pro Moravu ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. z r. 1914, který se shoduje s §em 592 c. ř. s., musí vyhotovení výroku rozhodčího soudu honebního, pokud stranám nebyl doručen osobně opis jeho u rozhodčího soudu, býti doručeno poštou nebo notářem. Toto vyhotovení, jakož i prvopis rozhodčího výroku mají býti opatřeny udáním dne, kdy byl rozhodčí výrok učiněn, a musí býti, nemá-li výrok rozhodčí pozbyti platnosti, všemi rozhodčími podepsáno. Tento zákonný předpis jest předpisem ryze formelně procesuálním, ježž dlužno přísně zachovati. Není přípustno tento zákonný postup nahraditi jiným, byť i poskytoval touž jistotu. Nestačí tudíž, aby předseda dal doručiti nálezh rozhodčího soudu poslem, aneb jej několik dnů po jednání sám proti stvrzence doručil. Nestačí též, když pouze prvopis rozhodčího výroku je podepsán všemi rozhodčími. Správně tudíž posoudil rekursní soud případ, když neuznal doručení vyhotovení rozhodčího soudu, jež se stalo straně povinné 6 dnů po jednání proti potvrzení stranou povinnou, za správné proto, že se nestalo ani poštou, ani notářem. Avšak nelze za správné uznati ani vyhotovení rozhodčího výroku, když, jako v tomto případě, nebylo podepsáno všemi rozhodčími, leč toliko předsedou. Náhledu rekursního soudu, že stačí, když prvopis rozhodčího výroku vykazuje podpisy všech rozhodčích, sdíleti nelze.

Čís. 2057.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Není třeba při výpovědi zabraného majetku hleděti ku přípravným pracím pro sklizeň roku 1923.

Všeobecně prospěšný účel záboru není vyloučen tím, že by stát podržel zabranou půdu pro sebe. Převzetí zámku s cennými historickými památkami.

Lhostejno, zda výpověď byla doručena vlastníku do vlastních rukou, jen když podal proti ní stížnost.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, R II 424/22.)

Okresní soud doručil hospodařícímu vlastníku zabraného majetku výpověď Státního pozemkového úřadu z tohoto majetku. Rekursní soud výpověď zamítl.